

[Ole Bjørn Kraft.]

Sagen i et almindeligt politisk, taktisk Spil, men at vi just vil søge at hæve den op over Dagens politiske Strid som en stor og naturlig fælles Opgave. Det var vi ogsaa i Tiden umiddelbart efter Befrielsen enige om, baade i det danske Folk og i den Rigsdag, som da sad. Det kom til Udtryk i den Trontale, som daværende Statsminister Buhl holdt, da Rigsdagen igen, som en fri Rigsdag, kunde træde sammen, idet man ganske klart fra alle Sider, ogsaa med det radikale Partis Tilslutning, gav Udtryk for, at nu skulde man søge at ende den politiske Strid om Forsvarssagen. Den daværende Regering, hvor ogsaa de Radikale var repræsenteret, sagde ved denne Lejlighed, en Lejlighed, hvor der, synes jeg, hvilede et særligt Ansvar paa Regeringen og paa Partierne, en Lejlighed, hvor en ny Epoke, en ny Periode i vort Folks Historie skulde begynde — jeg tror, jeg har Formandens Tilladelse til et kort Citat:

„Det er Regeringens Haab, at Forsvarssagen, som saa længe har været Genstand for bitter Meningsforskel, vil kunne løses i Fællesskabets Aand, som en Sag, der kan samle hele det danske Folk, og som et sandt Udtryk for Folkets demokratiske Indstilling og Vilje til Selvstændighed.“

Jeg synes, at denne højtidelige Udtaalelse ved denne store Lejlighed maa virke forpligtende frem gennem Aarene paa de Partier, der har været med til at give den Tilslutning. Og hvis en Udtalelse, et Ord ikke binder, saa maa den Aand, som beherskede os dengang, og som var en Aand, der var paavirket af de store og skæbnesvangre Oplevelser, vi havde haft sammen, dog vel kunne have Styrke til at leve noget længere end blot et Par Aar frem i Tiden. Derfor vil jeg gerne sige, at jeg tror, at ogsaa det radikale Parti vil vende tilbage til den Indstilling, som det da havde, og at den Udvikling, som den Sag, vi i Dag behandler, har faaet, vil vise sig at være et enkeltstaaende Tilfælde, som ikke vil blive gentaget, og at vi kan enes om, at dette Spørgsmaal skal ikke i Fremtiden være en Brik i det partitaktiske Spil paa et lavere Plan, end Sagen kræver.

Det Forslag, som vi i Dag staar over for, og de Bemærkninger, som Betænkningen indeholder, afviser da ogsaa en Gennemførelse af en øjeblikkelig Nedsættelse af Tjenestetiden. Det henviser, saaledes som det er det eneste rimelige og rigtige, Sagens Behandling for det rette Forum, Forsvarskommissionen, og det gør, hvilket er det eneste

forsvarlige, det eneste rigtige, saglige Standpunkt, der kan indtages, Nedsættelsen afhængig af, at de saglige Forudsætninger for den er til Stede, det vil sige, at Hærens Mandskab først og fremmest kan blive aflastet for en lang Række af de Opgaver, som nu tager Tiden fra den egentlige Uddannelse og gør denne utilstrækkelig, saaledes at al Styrken, al Energien inden for Forsvaret kan samles om den Opgave, der ligger for, at uddanne Mandskabet, kun at uddanne det, saa der kan komme en virkelig effektiv Uddannelse af Soldaterne. Dernæst maa det ogsaa være en Forudsætning, at det fornødne Antal Befalingsmænd er til Raadighed, saaledes at man kan være sikker paa, at den Tid, der er afsat til Uddannelse, ogsaa virkelig bliver udnyttet. Naar disse Forudsætninger er til Stede, er ogsaa Forudsætningen for en Drøftelse af Nedsættelsen af Tjenestetiden til Stede.

Den Opgave at undersøge dette Spørgsmaal er nu blevet lagt paa Forsvarsministerens Skuldre, og hvis der viser sig at være disse Hindringer, da skal han undersøge Muligheden for at faa disse Hindringer fjernet. Jeg vil gerne understrege, at saaledes som denne Betænkning er formet, staar Forsvarskommissionen ganske frit, der er ingen af de Partier, som har underkrevet Betænkningen, der paa Forhaand har bundet sig til noget Tal. Sagen maa alene afgøres paa Basis af, at Formaalet med Uddannelsen kan naas.

Et lille Resultat har det radikale Parti opnaaet med de Drøftelser, der har været, nemlig, at Bemyndigelsens Varighed er nedsat til 2 Maanedere. Men jeg tror ikke, det er en Fjer, som vil pynte meget i den radikale Hat, thi denne Bestemmelse er nemlig i Realiteten overflødig. Hvis man enes om en Nedsættelse af Tjenestetiden i Forsvarskommissionen efter Undersøgelse og Forhandling, har Ministeren jo Bemyndigelse til at nedsætte Tiden, og selvfølgelig vil han ikke undlade at gøre det, naar det er forsvarligt at gøre det; og hvis vi ikke enes om Nedsættelse af Tjenestetiden, vil det altsaa sige, at saa vil der være et Flertal i Rigsdagen, som ikke ønsker den nedsat, og saa vil Bemyndigelsen alligevel komme til at løbe ud over de to Maanedere.

De Forhandlinger, vi har ført i Udvalget, har vi ført — det er jo dog en offentlig Hørelighed, som jeg derfor roligt kan omtale — under et politisk Tryk fra det radikale Parti — ikke under et sagligt Tryk, thi der var ingen der trykkede i saglig Henseende hverken paa Regeringen eller de Partier, der stod sammen med Regeringen.